

Perpinyà, Madrid, Grècia

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 8 de març de 2020

Amics, amigues

Avui em proposo tractar amb breuetat tres temes diferents.

La ressaca de Perpinyà. Hi vaig ser i m'hi vaig trobar molt bé en tots els sentits. Allò va ser imponent i tan grandios que va desbordar totes les previsions d'assistència. Sobre participació, intervencions i traves de la policia espanyola ja en sabeu prou. Bé, mai se'n sap prou, però jo no us diria res de nou. El que ara interessa és el post Perpinyà, que ve amb ressaca. El que va dir l'eurodiputada Clara Ponsatí en síntesi: "la taula de negociació govern català-govern espanyol és un engany...". Home, els polítics que participen en aquesta taula no són ximples; ni els d'una banda ni els de l'altra. Cosa diferent és la intenció de cadascú. Jo no sé si el govern espanyol ens vol enganyar, el que sí que és cert és que la proposta catalana d'autodeterminació no té recorregut i també dubto de l'amnistia. A la taula s'hi ha de ser, com a mínim perquè no ens diguin que som nosaltres els qui no volem dialogar. Ara bé, sobre els resultats soc del tot escèptic.

L'altre aspecte: Va ser un míting de JuntsxCat? Ho pot semblar, però l'acte era convocat pel Consell per la República on hi ha els tres grans partits independentistes, ERC, JuntsxCat i la CUP. El gran atractiu de l'acte era la presència del president Puigdemont; això ho va reflectir tota la premsa internacional, ja no diguem la catalana del Nord i la del Sud. El que no entenen alguns de les Espanyes és que Puigdemont, allí, a Perpinyà, trepitges territori català. Cal tenir nocions d'història. Si hagués estat un míting de partit jo no hi hauria anat, com suposo que tampoc hi hauria anat molta gent d'ERC que sí que hi era. De la CUP? Les seves raons tindran. És més, el vicepresident Junqueras, que va intervenir per vídeo, com Marta Rovira, no van tenir cap problema per fe-

ho. Per cert, Junqueras va fer una crida a la unitat de l'independentisme, que és el nostre punt dèbil. En l'actual ressaca, Rufián l'està espifiant i atiant el foc de la divisió.

La vergonya europea es torna a posar en evidència a Grècia. Els turcs, Erdogan, ha incomplert el pacte, també vergonyós, amb la UE. Aquesta va pagar, no sabem quant, a Turquia milers de milions d'euros perquè retingués desenes de milers, potser centenars, de refugiats perquè no arribessin a Europa. Tot plegat un pacte vergonyós entre uns i altres. Ara Turquia obre les seves fronteres perquè els maltractats refugiats se'n vagin cap a Grècia; ja sabem de la tradicional enemistat entre turcs i grecs; se n'han fet de totes al llarg de la història. Però els turcs a qui ara fan xantatge és a la Unió Europea. Turquia s'està expandint per les fronteres amb Síria i l'Iraq a costa, com sempre, dels kurds que sempre queden entre els dos fronts. Rússia dona suport el sàtrapa Al-Assad en l'intent de massacrar el darrer reducte dels rebels siris, Idlib, als qui els EUA van abandonar, com abandonaran Afganistan, per interessos electorals del falcó Donald Trump. En tot aquest desvari els que tenen les de rebre són molts, però també els grecs que no tenen la capacitat ni la força per aturar la gernació de persones, gent desesperada que els envien els turcs. La UE, què fa? Enviar els seus més alts representants per prometre als grecs que els donaran suport per aturar l'allau de refugiats que foragita Erdogan. Enviaran armes, soldats, material de protecció, però encara ningú no s'ha plantejat el fons del problema; aquella pobra gent que fuig de Síria, l'Afganistan o l'Iraq vol venir a Europa i els "humanistes" europeus és el que no volen. Racisme ètnic, cultural i religiós. L'extrema dreta grega campa a les seves amples perseguint no tan sols emigrants, sinó membres voluntaris de les ONG que són els únics que fan alguna cosa per apaivagar la misèria i drames que duen al damunt gent tan digna com qualsevol de nosaltres. Europa serà multiracial, multireligiosa, multicultural o no serà. Com no serà si no és

solidària amb els que pateixen la injustícia. De moment, vergonya!

Un tema no menys important, almenys per als catòlics, és l'elecció del cardenal Omella com a president de la Conferència Episcopal Espanyola, CEE. Cal felicitar al nostre arquebisbe pel seu nomenament, degut al seu prestigi intel·lectual, moral i social. A Madrid es necessita escombrar l'alta jeràrquica eclesiàstica carca i espanyolíssima, com s'hauria de fer a la cúria vaticana perquè el papa Francesc pogués tirar endavant la seva necessària reforma. Omella té sensibilitat social i d'això n'està molt mancada la CEE i l'església espanyola en general. Allí pot fer una gran feina. La Catalunya arrelada a la terra no ha vist en Omella el seu pastor, no per la bona tasca que hi fa, sinó perquè el cristià català vol els seus pastors també arrelats a la terra, que l'estimin i la defensin en moments com l'actual. Omella és home de diàleg, però no de país. El seu país és un altre. El mediador ha de ser neutral. Omella és espanyol amb tot el seu dret, però Catalunya necessita bisbes catalans i catalanistes. Desitjo al nou president de la CEE molt èxit amb els bisbes espanyols en favor de la vertadera Església de Déu. Nosaltres necessitem pastors arrelats a la terra, no pastors tous amb el país i amb les aspiracions legítimes dels seus ciutadans. Cas contrari, l'Església quedarà cada vegada més lluny.

I, entre tots aquests problemes, només hi faltava el coronavirus, el COVID-19. Jo no sé què dir en aquest assumpte. Desitjar que no hi hagi més víctimes.

Vostre